

Tal faràs, tal trobaràs o varis models de nas

Una vegada era un rei
que tenia el nas «vermei».
I res hi ha més enfadós
que tenir-lo massa gros.
Un senyor adinerat
ha de tenir el nas tapat.
Prò en general un burot
no el porta ni dret ni tort.
Hom diu que fa anar mudat
lluir un nas arremangat.
Si veieu un geperut
segur que el tindrà molsut.
Si és que un va massa dret
el tindrà llarg... però estret.
Parlant-se d'un nen petit
el tindrà curt i eixerit.
Si el propietari és rebel
serà tot cobert de pèl.
Encara que abonyegat
no és mai de necessitat.
Hom diu que són cotitzats
si porten dos bons forats.
Però jamai el plaí
s'estima com un nas fi.
Un nas el que es diu ben xato
és cosa que fa molt «maco».
Jo en ma vida he vist molt pocs
nassos que siguin «de mocs».
Però un nas degotador
el té tot el bo i millor.
Ha d'ésser molt elegant
tenir un nas com... l'elefant.
Un home amb geni molt fort
sempre portarà el nas tort.
Però si és de bon contentà
no falla, a la punta, un gra.
I sí el gra ja és a un costat
senyal que s'ha traslladat.
D'un nas ben estarrufat
sempre me n'he enamorat.
Essent prim i desnarit
costa molt ficar-hi el dit.
Fent esquena d'ase al cim
és una cosa sublim.
Quan veig un bon nas de lloro
no us enganyo, em moro, em moro.
No hi ha dubte, és un absurd
tenir el nas massa curt.
Ara, que llarg en excés
tampoc val gaires dinés.
Un nas ample de costats
és símbol de potentats.
Però si és sense foradar
no va bé per a enamorar.
Amb massa pell arrugada
no hi puc fer més, no m'agrada.
Vegin la llista i comparin
quin s'adapta en el seu cas
i, un cop trobat, no s'enfadin,
això són coses... del nas.

EL DIDOT
de L'ESQUELLOT

De les moltes enteses i unions que es faran en aquestes eleccions

Com que ve el temps d'eleccions
i és hora d'anar a votar
cal que el poble estigui al tanto
i no es deixi ensarronar.
Puix la cosa està que bufa
i tothom voldrà guanyar
perquè molts somnien truites
per poguer sempre manar.
De partits n'hi ha un munt
a la nostra gran ciutat,
i es tiren els plats pel cap
amb llur afecte més profund.
Però això no dificulta,
si és l'hora del sacrifici
de firmar un armistici
i anar plegats a la lluita.
Que es faran moltes unions
i el poble poc ho sabrà,
és cosa tan clara i certa
que ho podem assegurar.
Perquè això de la política
és un joc molt complicat,
és el joc dels que avui manen
i dels que mai no han manat.
L'ESQUELLOT està a l'aguait
i no es deixa ensarronar
puix veilla pels laics principis
i perquè el joc sigui clar.
Sabem ja que els bons torristes
del partit de Don Lacandru
han pactat amb els guatllistes
coneguts per camillistes
perquè en Camillo és qui man-dru
Això és molta «quanllevància»
i casi no sembla cert,
però algú ha fet el miracle
perquè vagin de bracet.
Que la culpa en té l'Esquerra
del motiu de tal unió
perquè diu que té agalles
i no fa cap coalició.
Però això no és pas veritat
puix que es parla que l'Esquerra
ha llançat el crit de guerra
i amb els carlins s'ha ajuntat.
Sortiran els escamots
a lluitar amb els requetés
per repartir quatre pinyes
com aquell qui no fa res.
Més el poble pot comptar
amb els nostres esquellots
per fer front als escamots
i als carlins ben espantar.
Que n'hi ha de moltes menes
d'això de les unions
i s'hi pot fer molta broma
sense parlar d'eleccions.
I això ho poden explicar
aquells que porta «La Gralla»
que aviat es volen casar
o bé aquells que van al cine
i els troben fent-se pe...

Siempre fufsteis enigmático
y epigramático y ático
y gramático y simbólico
y aunque os escucho flemático
sabed que a mi lo hiperbólico
me resulta muy simpático.

LLEPA-FILS

Mil quatre cens ESQUELLOTS ens roben els Escamots

Diumenge en el camp del «Grano»
uns atletes mal girbats
un, dos, tres, cinc, tots plegats
se les feien, mano a mano.
Amb bandera d'atletisme
al poble van captivar
i el camp nostre s'omplena,
sabeu de què? De feixisme!
Els escamots per les places
i carrers de la ciutat
haviem coaccionat,
a tothom, fins noies maques.
Tot plegat, res d'importància;
ara, ara vé el cas més gran
i els pobles s'inclinaran
a la nostra tolerància.
A descriure l'atemptat
no sé ni com començar
posin-se a punt d'auxiliar
el Pastoret espantat.
El dimarts de la passada
setmana, s'estava tent
L'ESQUELLOT cuita-corrent
quan vingué la desbandada.
Uns homes pistola en mà,
emboscats de peus al cap,
sense que ens sortís del pap
ni un sol mot per protesta.
S'incautaren d'uns mil nombres
d'Esquellots, i d'un capell
del redactor Passarell,
qui va arraulir-se en les ombres.
Veig que escupen un retrat
del nostre gran director;
i ací, sabeu què faig jo?:
caic a terra desmaiat.
Quan a mi van retornar-me
vaig dir a la vaca:—Fuig!
Emtiraré al Rec d'en Puig!
No volgué pas deturar-me.
Aquesta afrenta tan gran
mai dels mais podré pair
com si dirigits a mi
els insults em sentaran.
Més la premsa, qui ho diria?
el misteri em desxifrà
quan la foto publicà
del festival d'aquell dia.
Al Mon Gràfic vaig conèixer
quatre dels atracadors
que, ben vestits de senyors,
semblaven nois per merèixer.
Aquests són, en Llac, l'Aranda,
en Vernet i en Dorsé,
a la cara els ho diré,
aquí i a can Garlanda.
Abaix la creu! A la caixa!
Abaix el feixisme vill!
Ni de llana ni de fil
no voldré portar mai faixa.
El Govern (Enric) confio
que la llei farà complir;
altrament sabré morir
per L'ESQUELLOT, com un tio.

EL PASTORET DAFNIS, signa
aquest full que treu l'enigma